

چکیده

مقدمه و هدف: مصرف فلاونوئیدهای گیاهی به جای داروهای شیمیایی در سال های اخیر به دلیل عارضه جانبی کمتر و مقرون به صرفه بودن گیاهان افزایش یافته است. در این تحقیق اثر تزریق لوتئولین بر التهاب القا شده با لیپوپلی ساکارید در موش های صحرائی نر با سنجش فاکتورهای پیش التهابی $\text{IL-1}\beta$ و α -TNF مورد بررسی قرار گرفت.

روش بررسی: ۹۰ سر موش صحرائی نر با وزن ۱۸۰-۲۰۰ گرم نژاد ویستار انتخاب و به گروه های کنترل، شام (حلال)، کنترل مثبت (دگزامتازون 15 mg/kg.ip)، و سه گروه تجربی که دوزهای ۵، ۱۵ و ۳۰ میلی گرم برکیلوگرم لوتئولین را به صورت درون صفاقی دریافت کردند تقسیم شدند. نیم ساعت بعد از تزریق یکی از این ترکیبات، لیپوپلی ساکارید (۳۰ میکروگرم برکیلوگرم/داخل صفاقی) تزریق شد. سپس در بازه های زمانی ۴، ۱۲ و ۲۴ ساعت بعد موش ها بیهوش و از آنها خونگیری به عمل آمد. سرم نمونه ها از طریق سانتریفیوژ جدا و به میکروتیوب ها منتقل و در دمای -80°C درجه سانتیگراد نگهداری شد. اندازه گیری $\text{IL-1}\beta$ و α -TNF به روش ELISA انجام شد. داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS مورد آنالیز آماری قرار گرفت.

نتایج: پیش تزریق با لوتئولین در تمامی دوزهای بکار رفته (۵، ۱۵ و ۳۰ میلی گرم برکیلوگرم) موجب کاهش $\text{IL-1}\beta$ در زمان های ۴ و ۱۲ ساعت پس از تزریق LPS و α -TNF سرم در بازه های زمانی ۱۲ و ۲۴ ساعت پس از تزریق LPS نسبت به گروه کنترل شد. تزریق دگزامتازون در هر سه بازه زمانی موجب کاهش معنی دار $\text{IL-1}\beta$ و α -TNF در مقایسه با گروه کنترل شد.

نتیجه گیری: لوتئولین موجب کاهش قابل توجه $\text{IL-1}\beta$ و α -TNF سرم هنگام القا التهاب حاد می شود و این اثرش به اثر دگزامتازون به عنوان یک داروی ضد التهابی استروئیدی نزدیک است.

واژه های کلیدی: التهاب، لوتئولین، دگزامتازون، $\text{IL-1}\beta$ ، α -TNF